

BULETIN INFORMATIV

Nr.
45

26
Februarie
2021

EDITORIAL

Chiar îmi pasă

Justin Ștefan, Secretar General LPF

Nu, nu am văzut decât numele peliculei recent promovată de platforma Netflix, nu și desfășurarea ei. Înțeleg de la prieteni care au văzut filmul că denumirea pe care am preluat-o în titlul acestui editorial e ironică la extrem, personajului principal nu doar că nu-i pasă de nimeni și de nimic, ba, dimpotrivă, face în așa fel încât acționează împotriva intereselor celor pe care pretinde că-i ajută, reprezintă etc.

Desigur, nu e nici primul, nici ultimul care una spune și alta gândește. Suntem de acord aici, cred, cu ideea atât de plastic exprimată de Arghezi, că “una zicem și alta fumăm!”

Dar poate că nu toți suntem astfel construiți. Poate că suntem, dumneavoastră și cu mine, în credința că, dacă semnalizăm dreapta, să facem la dreapta, iar dacă semnalizăm stânga, să facem la stânga. Să ne ținem de cuvânt atunci când promitem că avem cuvânt.

Îmi plac citatele păstrate peste secole din înțelepciunea antică, iar una dintre aceste probe de gândire sună astfel: “Cave ne cadas”. În limba română înseamnă, tradus literar, “Păzește-te să nu cazi!” Ai grijă să nu cazi, în caz că, azi, acum, ești pe culmile gloriei și nu ești conștient că totul e trecător. Se spune că expresia aparține unui slujitor, poate chiar unui sclav care o șoptea la urechea celui puternic, învingătorului care se întorcea la Roma triumfător din războaie, ca un avertisment împotriva aroganței, înfumurării, autosuficienței. Chiar dacă victoriosul, sărbătoritul era purtat spre Capitoliu în aplauzele mulțimii.

Vreau să spun că nu e de ajuns să câștigi o bătălie, nici măcar un război nu trebuie să te facă să îți închipui că, gata, ești un veșnic învingător.

“Păzește-te să nu cazi!”. Să nu cazi în capcana automulțumirii, să nu cazi în capcana indusă de ideea că ești de neînlocuit, să-ți pese de cei cu ajutorul cărora ai câștigat respectivelor războaie, să te gândești de unde ai plecat și cum de ai ajuns unde ai ajuns.

Să îți pese de oameni, de fotbal, de suporterii și de dorințele lor. Să faci în așa fel încât construcția pe care o începi azi să țină

și mâine și poimâine.

Chiar să-ți pese de ce promisiuni ai făcut și să te ții de îndeplinirea lor. E o obligație a oricărui lider care și-a câștigat statutul de conducător grație celor care au avut încredere în el. Și asta pentru că se presupune că, la mijloc, e vorba de onoare. Nu de ceea ce spunea Arghezi...

Și țin să vă spun ceva: mie chiar îmi pasă! Mă doare să văd suporterii ținuți pe la porți încuiate, mă supără când văd că terenurile pe care se joacă în Liga 1 nu sunt așa cum ar trebui să fie, îmi pasă de efortul jucătorilor și de cel al antrenorilor. Îmi pasă de stresul colosal al finanțatorilor, generat de nevoia continuă a a face rost de banii care să aducă și să asigure performanța.

Îmi pasă! Și îmi pasă nu ca să nu cad din poziția pe care o am, ci îmi pasă tocmai pentru că sunt conștient că funcțiile sunt trecătoare, ceea ce rămâne în urma fiecăruia dintre noi e ceea ce cred oamenii că merităm să ni se întoarcă. Lucrurile făcute bine, încrederea, speranța că greutățile de azi se vor termina și că de mâine va fi mai bine.

Meseria de a crede în oameni e cea mai grea din lume. Și de oameni chiar îmi pasă cu adevărat!

INTERVIU

Interviu cu Valerică Găman (Astra Giurgiu)

realizat de **Marian Dima și Octavian Țopa**

Un oltean născut la Băilești, pe cât de ambițios și tenace, pe tot atât de modest. A jucat în cariera sa pentru **Universitatea Craiova, Astra, Dinamo, FCSB, Karabukspor și Al Shabab**. A câștigat campionatul, **Cupa României și Supercupa**, toate cu echipa din Giurgiu și are 14 selecții la echipa națională. Pe 25 februarie, **Valerică Găman** a împlinit **32 de ani**. **Liga Profesionistă de Fotbal** îi urează viață lungă și fericită alături de cei dragi!

1 *Ai lipsit câțiva ani din campionatul României, dacă nu luăm în calcul scurta perioadă petrecută la FCSB. Cum ai regăsit campionatul României?*

Din păcate, în România fotbalistică a anului 2021 încă se joacă pe terenuri acoperite de zăpadă, gheață... Apoi, au rămas aceleași discuții despre problemele financiare ale diferitelor cluburi. Unele lucruri nu s-au schimbat, suntem încă tributari vechilor mentalități.

2 *Care crezi că sunt diferențele dintre CASA Liga și*

celelalte campionate în care ai evoluat din 2016?

Diferența este că acolo te preocupă doar ceea ce trebuie să faci ca fotbalist, adică antrenament, odihnă, alimentație, meci. Nu ai problemă condițiilor de antrenament și de joc, nu ai discuții despre situația financiară. Din punct de vedere fotbalistic, mi-e clar că nivelul e mai ridicat în Turcia față de România. Chiar și campionatul din Arabia Saudită este peste cel al nostru, gândiți-vă că acolo este permis ca șapte jucători străini să fie legitimați și sunt toți

de mare valoare. De pildă, cât am fost la Al Shabab, aveam în componență portarul titular al Tunisiei, căpitanul Marocului, la acea vreme Mbark Boussoufa, iar fundașul central care juca alături de mine a câștigat Cupa Africii cu Algeria și este acum la Olympique Lyon (n.n. Djamel Benlamri)!

3 *Cine sunt jucătorii de la echipele din străinătate la care ai evoluat și care te-au impresionat? De ce?*

Acest Mbark Boussoufa m-a impresionat, cu toate că avea 35 de ani!

Se antrena ca unul de 20 de ani și nu se plângea niciodată, la fiecare meci alerga 12-13 km, mentalitate sănătoasă ... Avusese și o carieră frumoasă, aveai ce să înveți de la el (n.n. 137 de meciuri la Anderlecht, 43 de goluri, 70 de selecții în naționala Marocului). Am rămas impresionat și de adversari, mai ales în Turcia, unde am dat peste Eto'o, Van Persie, Podolski, Quaresma, Gomis.... Pe ultimul l-am întâlnit și în Arabia Saudită, împotriva celor de la AL Hilal. Toți sunt jucători de calitate mare, nu întâmplător au jucat la nivelul cel mai înalt.

4 *Când ai plecat de la Astra, echipa era campioana României. Cum te simți acum când luptă pentru salvarea de la retrogradare?*

Da, eram învățat cu performanța la Astra, alături de această echipă am câștigat trei trofee, am jucat în UEFA Europa League. Bineînțeles că mă deranjează poziția din clasament, dar eu cred că nu se pune problema retrogradării la ce lot avem! Mai sunt câteva meciuri din sezonul regulat, iar eu încă sper la play-off, nu e o diferență mare de puncte.

5 *Ai fost coechipier cu Denis Alibec și Constantin Budescu. Acum ai rămas unul dintre puținii din garda veche. Cum e fără ei și, mai ales, care crezi că sunt responsabilitățile tale suplimentare?*

Este greu fără ei, sunt doi jucători de valoare, care ne rezolvau de multe ori meciul prin calitățile lor ofensive, dar au plecat

la mai bine și eu mă bucur pentru amândoi. Responsabilitățile mele au rămas aceleași, dintotdeauna am încercat să îmi ajut colegii cu sfaturi, atât în teren, cât și în afara lui.

6 *Ai început fotbalul la Universitatea Craiova, iar acum ești antrenat de una dintre fostele ei glorii. Cum este să lucrezi cu Eugen Neagoe, cunoscut ca un tehnician extrem de exigent?*

Nu suntem la prima colaborare, l-am mai avut antrenor la Universitatea Craiova și la echipa națională. Avem o relație foarte bună, știe să folosească acea exigență despre care vorbiți exact cât trebuie și cum trebuie, are experiența necesară să gestioneze progresul unei echipe.

INTERVIU

Interviu cu Cephas Malele
(FC Argeș)

realizat de **Marius Duinea și Octavian Țopa**

S-a născut la Bucu-Zau, în **Angola**, dar părinții lui s-au mutat în Elveția, iar micul Cephas a început fotbalul la **FC Zurich**. A continuat junioratul la Palermo și a jucat apoi pentru toate echipele de juniori ale Elveției, țara sa adoptivă. Ca senior, a evoluat pentru cluburi din Italia și Portugalia. Transferat de **FC Argeș** la începutul acestei ediții de campionat, **Cephas Malele** are deja opt goluri, fiind **cel mai bun marcator** dintre debutanții acestei ediții în **CASA Liga 1** și demonstrează că este un vârf autentic, puternic și cu simțul golului. A împlinit **27 de ani** în ianuarie.

1 **Bună ziua, Cephas. Cum ai ajuns în România?**

Am venit la FC Argeș la recomandarea agentului meu. A fost o oportunitate și o provocare pentru mine, și am acceptat-o. Nu regret nici o clipă că am făcut această alegere. Nu știam prea multe lucruri despre campionatul românesc. Îmi doresc să fac o treabă cât mai bună la Pitești și să ajut echipa să-și îndeplinească obiectivele.

2 **Cum a fost perioada de adaptare?**

Pot spune că m-am adaptat bine și destul de repede. Îmi place orașul pentru că este unul liniștit. Colegii m-au primit foarte bine și m-au ajutat să mă integrez destul de bine în cadrul lotului.

3 **Ce știai despre FC Argeș când ai venit în România?**

Știam că vin la o echipă de mare tradiție a fotbalului românesc, chiar dacă era o nou-promovată. Auzisem multe lucruri despre Adrian Mutu. Aici mi s-a spus și povestea lui Nicolae Dobrin, simbolul acestui club. Nu o știam și am rămas plăcut impresionat!

4 **Care este modelul de jucător al lui Cephas Malele?**

Mi-e greu să mă gândesc acum la asta! Mă îmi place

foarte mult Didier Drogba, dar jucătorul meu preferat este Cristiano Ronaldo.

5 **Ce îți propui să realizezi în fotbal?**

Îmi doresc să am evoluții cât mai bune și să ajung să joc la cel mai înalt nivel.

6 **Care este diferența dintre fotbalul românesc și cel portughez, de pildă?**

În Portugalia se pune accent mai mare pe tehnică și pe o intensitate mai mare decât în România.

7 **Mâncarea ta preferată?**

Canelonni. Este o mâncare cu specific italian, care îmi place foarte mult. Am descoperit-o pe vremea în care am jucat în Italia. Am mâncat și produse tradiționale românești,

care sunt excelente.

8 **Ai oferte în această perioadă? Îți dorești să mai continui la FC Argeș și din sezonul următor?**

Acum vreau să mă concentrez pe ce am de făcut la FC Argeș. Vreau să joc cât mai bine în meciurile care au mai rămas de disputat din această ediție de campionat. Vom vedea ce îmi rezervă viitorul!

SPONSOR

CRONICĂ

Trilogia maghiară

realizată de **Marius Mitrăn**

Nu-mi aduc aminte nimic despre meciurile cu Ungaria din '72, îi zic lui Marian Olaianos, care are impresia, nu știu de unde formată, că eu trebuie să fi văzut toate meciurile jucate la noi încă din ziua nașterii și până azi. Dacă nu cumva și pe cele dinainte, așa, pe ideea că dacă vorbim despre fotbalul de altădată, îl și știm. Nu-l știm, doar îl iubim, așa cum nu ne știm pe noi, dar ne agățăm de fotografiile din care ne zâmbim bizar, noi nouă înșine, peste timp, ca și cum atunci, abia atunci, ne-am descoperit și am realizat cine am fost. Cine suntem.

E luni, 18 aprilie 2010 și afară e cumplit de urât. De ieri, de când am aflat, interzis, că a murit Sandu Neagu, cel mai mare fotbalist al Rapidului de la Barátky încoace, Marian mă tot întreabă de meciurile cu Ungaria, din '72. Zice să nu ne axăm diseară, la „Replay”, doar pe golurile marcate în campionat, multe uluitor de frumoase, ci și pe cele de la națională. „Și, oricum, pe cel de la Guadalajara, cu care egalăm Cehoslovacia, îl știu toți, pasa senzațională a lui Radu Nunweiller pentru Neagu, pirueta lui Sandu pe lângă Migas, fixarea într-o secundă, din priviri, a lui Vencel și șutul pe colțul lung, cum avea să facă, peste un sfert de secol, de regulă un alt fotbalist uriaș, Alex Del Piero... Acela a fost Sandu Neagu, dar mai ales cel din meciurile cu Ungaria, din '72, ultimele două, de fapt, că în primul n-a jucat”, mă trezesc vorbind.

E aproape de miezul nopții, e 18 aprilie 2010, v-am spus, e luni și afară e cumplit de urât. Marian tace. Tac și eu. Suntem în mașina „Replay” care ne duce în Giulești în seara asta. Sandu Neagu a murit, chiriaș în Giulești, la doar 61 de ani... Facem emisiunea din Grant, am vorbit să se aprindă nocturna acum, la miezul nopții,

să mai fie un pic de lumină pe ultimele clipe în lumea asta ale lui Neagu. Trupul său fără viață e în sala Rapid, lângă peluza galeriei, câteva zeci de suporterii încă mai sunt acolo, cu lumânări în mână, să-l plângă...

„Meciurile cu Ungaria le avem, zice Marian, cele în care Sandu a înscris. Dar ne trebuie povestea... Ai văzut

meciurile cu Ungaria?” „Aveam 5 ani, Marian, le-am văzut acum, anii ăștia, în biroul nostru, în TVR. Dar da, stai liniștit, povestea lor o știu. Și a lor și a lui Sandu Neagu, Dumnezeu să-l ierte...” „...să-l ierte!”, îngână Marian. „Mai avem 29 de minute”, zice. În Giulești plouă mărunț, e frig și e noapte, seniori!

18 minute. Regia zice că totul e în regulă, lumina nocturnei cade bine, să ne uităm în monitoare când vorbim... Bun. Atunci începem cu Guadalajara și încheiem cu golurile cu Ungaria, zic. Apoi cele din campionat, câte avem, câte s-au păstrat. De fapt golurile de atunci au fost toate pentru el, 4 goluri în doar doi ani la națională, 17 meciuri cu totul... (110 însă pentru Rapid, în 286 de jocuri). Așadar, povestea lui Sandu Neagu și a trilogiei maghiare – nu a rapsodiei, atenție! – din primăvara lui 1972...

...România a fost atunci cel mai aproape de careul de ași al Europei. Pe vremea aceea, turneul final al Campionatului European pleca la drum tot cu grupe preliminare. Noi am căzut cu Finlanda, Țara Galilor și Cehoslovacia, „prietena” noastră de la Guadalajara. Debutăm în competiție în toamna lui '70, imediat ce ne întoarcem din Mexic. De altfel acel debut cu dreptul, 3-0 cu Finlanda, e primul joc al naționalei după acel 2-3 cu Brazilia de pe Jalisco...

Așadar, 3-0 cu Finlanda, pe 11 octombrie 1970, Dumitrache de două ori și Radu

Nunweiller înscriu, echipa e în mare aceeași din Mexic, cu doi debutanți însă, Vigu, ca fundaș stânga și Florian Dumitrescu, Steaua și, respectiv, UTA. Eliminarea lui Feyenoord prin golul lui Dumitrescu, de către UTA, avea, iată, urmări. A, și ce era mai important: revenirea între titulari a lui Dobrin, semn că nimeni nu strânsese vreo alianță împotriva lui. Și Rică redevenea titular între buturi. La fel Sandu Neagu, lângă Dumitrache, ca-n Mexic...

Peste fix o lună, meciul doi: 0-0 la Cardiff, cu Țara Galilor. Neagu e iar titular, nu joacă Lucescu, ca și-n primul meci, dar e și Domide, acolo în față, tot de la UTA, lângă el Mopsu' și Florian Dumitrescu. Mocanu e din nou fundaș stânga.

În decembrie, pe 2, pierdem un amical, în Olanda, la Amsterdam, 0-2, ambele goluri Cruyff... În mai '71, Cehoslovacia își ia revanșa și ne bate, la Bratislava, 1-0, pentru ce fusese la Guadalajara. Vesely ne înscrie târziu, în minutul 88, scăpat de Dan Coe, revenit și el între tricolori, alături de Dinu, în apărare... Lupescu nu e, nici Radu Nunweiller, în locul căruia joacă Anca, de la „U”. Radu intră totuși la pauză,

în locul lui Sandu Neagu. În atac mai sunt Dembrovski, Mopsu' și Lucescu.

Septembrie 1971, Helsinki. Batem Finlanda cu 4-0, Iordănescu, Culae Lupescu, Dembrovski și Lucescu, din penalty. Echipa e aproape cea din Mexic: Rică în poartă, Lajos Sătmăreanu, Lupescu, Dinu, Mocanu pe fund, Liță Dumitru și Radu Nunweiller la mijloc, Lucescu, Dembo, Neagu și Iordănescu, cvasidebutant. Nu sunt Adamache, Dan Coe, Dobrin (iar!), Mopsu'. Tătaru II intră și el la pauză, în locul lui Iordănescu.

În fine, ziua Z. 70.000 de spectatori pe „23 August”, jucăm cu Cehoslovacia. E 14 noiembrie 1971. Dacă nu batem, suntem eliminați! E însă meciul lui Dobrin, al lui Lucescu, dar mai ales al nefericitului Rică...

Din cărțile lui nea Vanea și din ce mi-a povestit, știu așa. Repede, în minutul 26, facem 1-0, gol Dembrovski. La pauză intrăm fericiți, pe „23” se aprind torțe... Cine e Cehoslovacia?! La doar 5-6 minute de la reluare, însă, Rică reține un șut bun al cehilor și vrea să repună cu mâna, rapid. Cu capul sus, caută un om liber, îl vede pe Dinu la „primire”, Procuroru' îi face semn, dar Rică zice că e prea aproape și

se plimbă cu mingea în mână prin careu, pe acolo pe unde rămăsese pripășit și Capkovic, vârful lor... Și Rică, repezindu-se să arunce spre Radu Nunweiller, lung, scapă mingea în bocancul lui Capkovic: 1-1 sec, fără milă. Urmează scena celebră, când Rică, strivit de consecința prostiei sale, cade fulgerat, pierzându-și luciditatea și contactul cu realitatea. Vine doctorul Tomescu, în fugă, chemat de băieți, vin Sătmăreanu și Lupescu, colegul lui de la Rapid, Deleanu e și el acolo, Liță îl strigă ca pe Giulești, trezește-te, Ricane, Dembrowschi și Iordănescu sunt stupefiați... Lucescu însă, căpitanul, pune mingea la centru, hotărât, schimbă cu Dan Anca, scurt, reprimește pe extremă și pornește într-o cursă disperată, lungă, infinită, prăbușindu-se spre linia de fund a cehilor. Centrează, cu ultimele forțe, sus, pe 6 metri... Acolo vine însă și Dobrin care, dintre Dobias și Hagara, țâșnește și îl fulgeră pe Viktor cu o lovitură de cap formidabilă! În poartă, Dinu îl ia de mână pe Rică: „Ricane, Ricardo, unde suntem?” „Nu știu”, vine, cu greu, răspunsul. „Cu cine jucăm?” „Nu știu.” „Cu cehii, Rică. Știi cât e scorul?” „E 1-1, e 1-1, se bâlbâie Tamango,

eu am greșit...” „E pe dracu' 1-1, zice Procuroru', e 2-1, a marcat Gâscanu' acu'!” „E 2-1?!, zice Rică, păi atunci gata, hai la joc, vă pupă Ricardo, gata, pupa-i-aș capu' ăla lu' Gică, bravo, Gicule, bravo, Gâscane!”

S-a terminat 2-1, apoi, în 24, peste 10 zile, am bătut și Țara Galilor cu 2-0, iar Culae Lupescu și Lucescu. Sandu Neagu n-a jucat nici acum... Câștigăm însă grupa!

În aprilie 1972, pe 8, batem, într-un amical, Franța lui Trésor și Bereta, pe „23 August”, goluri Iordănescu și Dinu. E meciul de debut pentru un puști pe nume Traian Mircea Sandu...

Și vine, conform regulamentului, barajul. Erau 8 grupe, prin urmare câștigătoarele lor, prin tragere la sorți, ofereau patru duble meciuri care stabileau semifinalele. Primele patru jucau apoi, acasă la una dintre ele, „turnul final”. De fapt semifinalele, apoi finala. În '72, lupta s-a dat în Belgia... A câștigat RFG, după ce a eliminat URSS-ul în ultimul act. Pe 3 – Belgia, iar pe 4 – Ungaria...

Deci, barajul! Ungaria – România, primul act din ceea ce am învățat pe stadioane și prin redacții că s-a numit „trilogia maghiară”. România era în primele opt,

voia în primele patru ale Europei.

Nepstadion, Budapesta, 29 aprilie '72. Arbitrează Smith, din Anglia. Noi, cu Rică în poartă, Sătmăreanu I, Lupescu, Dinu, Deleanu, apoi la mijloc Liță Dumitru și Radu Nunweiller, Lucescu, Dembrovski, Domide și Iordănescu. Angelo Niculescu nu-i are, față de Mexic, pe Mocanu, pe Dumitrache, pe Sandu Neagu, pe Tătaru II. Și. evident, nu-l are pe Dobrin! Facem 1-1, după ce Branikovits deschide repede scorul, în minutul 11, Lajos Sătmăreanu egalează tot în minutul 11, la reluare.

Rezultat mare, peste două săptămâni, la București, „23 August”-ul se rupe: 80.000 de oameni vin să vadă calificarea! Echipa e aproape aceeași, doar Dobrin e titular, iar Lucescu, surpriză mare, e rezervă! Szöke deschide fulgerător scorul, după doar 4 minute, Dobrin egalează peste alte 10! Kocsis face 1-2 în minutul 36 și se părea că suntem eliminați. Echipa nu mai juca nimic, ungurii zburdau pe teren, ocaziile erau toate ale lor! Angelo îl scoate însă pe Iordănescu în minutul 66 și îl trimite în teren pe Neagu, apoi Lucescu intră în locul lui Dembrovski. Neagu ia însă meciul pe cont propriu și, când văd la „Replay” ce face cu apărătorii maghiari, mă înfior! E peste tot și până la urmă, aproape de unul singur, reușește să egaleze: 1-1 în minutul 81!

UEFA ne presează, urmează al 3-lea

meci, pe teren neutru, la Belgrad, după fix 3 zile, pe 17 mai. 50.000 de spectatori țin cu noi, dar Ungaria deschide, pentru a treia oară, scorul: Kocsis, în minutul 26. Titular de această dată, într-o linie de atac cu Lucescu, Dobrin și Domide, Sandu Neagu egalează, după o acțiune personală uluitoare, încă o dată, după doar 6 minute: 1-1. Apoi echilibram, ungurii țin câte doi oameni pe Neagu și pe Dobrin, însă, cu doar un minut înaintea expirării celor 270 ale trilogiei, extrema dreaptă Szöke îl pierde pe drum pe Bujor Hălmăgeanu, intrat după pauză în locul lui Deleanu, și-l învinge pe Rică: 2-1. Neagu se repede spre centru, cu mingea în brațe, să repună. Dintre toți, el mai crede. Alături, Dobrin îi pune o mână pe umăr: „Ce să mai facem, Sandule, într-un minut – două?! Asta a fost! Au fost mai buni, cine știe...”

...„Replay”-ul se încheie. Imaginile cu marele atacant al României și al Rapidului se sting și ele... A fost Sandu Neagu, prieten! A fost Guadalajara; Mexic, a fost trilogia maghiară...

P.S. Neagu a debutat în februarie 1970 într-un meci cu Peru, 1-1 la Lima, și a jucat ultimul meci sub tricolor în septembrie 1972, tot într-un 1-1, cu Finlanda, la Helsinki. Avea să fie și ultimul meci al profesorului său, Angelo Niculescu, la națională!

THE MOST VERSATILE AND PRECISE DATA

InStat'

- ▶ Soluții statistice și analitice pentru antrenori, jucători, scouteri, directori sportivi, ligi profesionale, cluburi, federații
- ▶ Platforma online InStat Scout cu video ale meciurilor
- ▶ Rapoarte pentru meciurile proprii și echipele adverse
- ▶ Rapoarte cu parametrii fizici ai jucătorilor
- ▶ Servicii filmare și transmisiune online competiții sportive

**FOTBAL
BASCHET
FUTSAL
INSTAT TV**

x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x

instatsport.com

Pentru demo sau ofertă
ne puteți contacta la:
vitalie.ciorici@instatsport.com
+40 759 100 011

CLEVERMEDIA

NETWORK

LOOKSPORT

LOOKSPORT 2

LOOKSPORT 3

LOOKPLUS

AGROTV

PROFIT.ro

LOOKMEDICA